

[Aksel Larsen.]

og hvis magthaverne ikke overholder forfatningen, er befolkningen heller ikke forpligtet til at overholde den.

Jeg tror ikke, man kan forlange, at arbejderne skal nære alt for stor respekt for den overenskomst, der blev dem påtvunget mod deres vilje og mod alle demokratiske regler, når man oven i købet nu forfusker selve grundlaget for denne arbejderne påtvungne løn- og arbejdsoverenskomst. Så kommer arbejderne til at indstille sig på ad de veje, der nu engang står dem åbne, at forsøge at skaffe sig den nødvendige dækning for de prisstigninger, man præsenterer dem for. Dette er i den givne situation det store problem for dansk fagbevægelse fra bunden og til toppen eller fra toppen og til bunden. Ja, jeg ved naturligvis ikke, hvad fagbevægelsens socialdemokratiske top mener om disse problemer. Man bør vel have pligt til at gå ud fra, at også det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har godkendt denne ekstra forfalskning af pristallet, men det falder mig svært at gå ud fra det. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen ansvarlig fagforbundsleder kan godkende sådanne foranstaltninger, og jeg ved i alt fald, at der er meget, meget få fagforeningsmedlemmer, der vil godkende noget sådant. Men de vil ganske vist lære af dem og naturligvis overveje, hvad de så bør gøre.

Blandt de lovforslag, vi behandler sideløbende med denne debat, er lovforslaget om tvungen opsparing. Dette lovforslag kalder man imidlertid ikke forslag til lov om tvungen opsparing, men forslag til lov om et stabiliseringslån. Det har naturligvis sine ganske særlige årsager. Hvis man havde kaldt det forslag til lov om tvungen opsparing, havde det været muligt at kræve det ud til folkeafstemning, men når man kalder det forslag til lov om et stabiliseringslån, kan det ikke komme til folkeafstemning, al den stund statslån og skatter ikke kan komme til folkeafstemning. Regeringen i almindelighed og den højtærede finansminister i særdeleshed ved udmærket, hvad de gør. Men lad nu det være.

Der er uhyre megen larm om dette lovforslag om stabiliseringslånet, som reelt er tvungen opsparing på i forhold til det almindelige renteniveau yderst ugunstige vilkår for dem, der skal spare op. Der er megen

larm om det. Der iværksættes udenomsparlamentariske aktioner, der samles underskrifter, og hvis ellers Berlingske Tidende og ligesindede blade kan holde gejsten, kan vi vente, at der kommer en større demonstration af grosserere og ligestillede med Berlingske Tidendes chefredaktører i spidsen med røde faner — eller måske skal det være grønne — og med det ærede medlem hr. Poul Møller som hovedtaler. Men hvor berettiget larmen er, har jeg mine tvivl om. Ja, jeg kan se, at den er berettiget ud fra et bestemt synspunkt, nemlig ud fra det synspunkt, at det mål, man fra regeringens side siger man vil nå, det når man ikke — eller i hvert fald kun i ringe grad.

Man siger, at man vil skaffe disse penge — 200 mill. kr. om året i 2 år — til staten, for at den på den måde kan dække sit finansieringsbehov, så at den ikke behøver at belaste det private lånemarked eller foretage overtræk i nationalbanken med samme virkning, som hvis det private lånemarked blev belastet. Ja, men jeg tror, der er noget om, at en hel del af de penge, som skal ydes til stabiliseringslån, hvis de ikke skulle ydes til dette lån, ville blive sparet op på den ene eller den anden måde, ville blive sat i banken, ville blive brugt til køb af obligationer, til tegning af pensions- eller livsforsikring eller til noget andet; den del af pengene opsuger staten, og de står altså ikke til rådighed for det private lånemarked.

Hvad dette angår, tror jeg altså, at larmen er til en vis grad berettiget. Det er lidt svært at dømme om, hvorvidt den er berettiget ud fra de argumenter, der ellers anføres imod stabiliseringslånet. Jeg giver ikke noget for de sensationelle meddelelser om, at større industridrivende agter at likvidere deres virksomheder, forære dem bort eller emigrere til fremmede lande, fordi de nu vil blive ruineret på grund af stabiliseringslånet. Det er jo ingenlunde tilfældet. Jeg skulle tro, at flertallet af dem, der vil komme til at bidrage til stabiliseringslånet — hvis det gennemføres i den foreliggende skikkelse — vil være i stand til at afse disse penge, selv om et mindretal af dem kan have deres vanskeligheder, f. eks. i tilfælde, hvor man af visse grunde har særlig store udgifter, hvor der er børn, som studerer el. lign. Man burde holde op med